DEAD POETS

MAGAZINE

Editie #02 - Herfst 2024 / Literair tijdschrift

DEAD POETS
MAGAZINE

INHOUD

2 **WOORD VAN DE REDACTIE**

3 **ESSAYISTISCH KORT VERHAAL** Het kleine huilen
Door Rosa de Rijk, illustratie door Jelle Havermans

5 **KORT VERHAAL** De echo
Door Jelle Havermans, illustraties door Iris Evertse

9 **INTERVIEW** Yara Baas - De leegte als bevrijding
Door Jelle havermans

15 **GEDICHT** De stille sneeuw
Door W.E. Claassen

17 **TIPS** Films over de leegte
Door Liz van den Brink en Jelle Havermans

21 **FOTOGRAFIE** Leegte in het landschap
De fotografie van Rodolfo

27 **ESSAY** Women VS the void
Door Liz van den Brink, illustraties van Sylvia Plath

31 **TIPS** Romans over de leegte
Door Liz van den Brink en Jelle Havermans

35 **KORT VERHAAL** Schrijven of geschreven worden
Door Merel van der Zijde, illustraties door Hanneke Rozemuller

38 **GEDICHT** De valse instructies
Door Liz van den Brink

39 **GEDICHT** Op de zwarte carrousel
Door Julia Mester

41 **DANKWOORD**

42 **OPROEP**

Dead Poets Magazine
Editie #2 - De Leegte
Herfst 2024

Alle informatie en beeldmateriaal op de site zijn eigendom van Dead Poets Magazine en de betreffende auteur/maker. Zonder toestemming is het niet toegestaan om de informatie of beeldmateriaal uit dit tijdschrift openbaar te maken, te bewerken, te gebruiken of te verspreiden.

Dead Poets Magazine is een initatief van Liz van den Brink en Jelle Havermans.

© Dead Poets Magazine, 2024

WOORD VAN DE REDACTIE

Beste lezer,

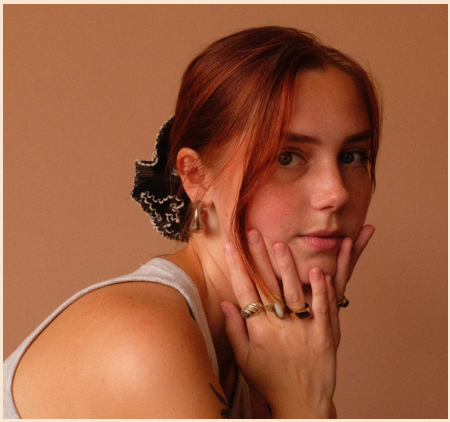
Leuk dat je de tweede editie van Dead Poets Magazine hebt gesteund!

Dead Poets Magazine is een passie-project, dat in de vorm van een thematisch tijdschrift drie keer per jaar verschijnt. Met het blad willen we de ruimte bieden aan beginnende schrijvers en makers die een kans verdienen om gepubliceerd te worden.

Het literaire thema van dit nummer is ‘de leegte’, of ‘the void’ in het Engels. Graag lezen wij verhalen over mensen voor wie het leven geen gemakkelijke weg is; die tegenover een grote leegte staan en die op de een of andere manier moeten vullen. We verzamelden werk van ‘beginnende’ schrijvers, dichters en makers die zich richtten op hun eigen leegtes; ieder met hun eigen visie. Dat het omarmen van leegte, ondanks haar negatieve connotatie, ook positief kan uitpakken, zal blijken uit de inhoud van deze editie.

De omslag van dit nummer is een hommage aan de poster van The Lobster, de prachtige film van Giorgos Lanthimos die naadloos aansluit bij het thema.

Veel leesplezier en liefs,

Liz van den Brink
& Jelle Havermans

Essayistisch verhaal Rosa de Rijk, illustratie door Jelle Havermans

HET KLEINE HUILEN

Rosa de Rijk (1994) is literatuurwetenschapper, schrijver en kunstenaar. Ze zoekt in beeld en tekst naar een vorm om even in te kunnen bestaan. Veel van haar werk gaat over een verlangen de realiteit te ontvluchten en bezweren, over zingeving en over onzekerheid.

Het is zomer. De balkondeuren staan open, maar zij zit binnen, alleen, achter haar laptop. Ze wil een persoonlijk stuk schrijven en nu echt iets van zichzelf delen, maar haar gedachten komen haar triviaal of uitgekauwd voor. Ze twijfelt hoeveel ze van zichzelf prijs wil geven. Een stuk over pijnlijke jeugdherinneringen of een vermoeiende studententijd, therapie, mislukte relaties, eenzaamheid. Zouden lezers zich erin herkennen of vooral uitgeput raken door het zoveelste beroep op hun emoties? We hebben allemaal wel wat, denkt ze. Het voelt wrang om intieme ervaringen tot iets publiceerbaars te maken. Ze wil er integer mee omgaan, maar vindt geen manier.

Ze moet haar zinnen verzetten. Daarom zet ze Spotify op autoplay en begint naast haar bureau aan een workout-filmpje van een fitness-influencer. ‘Hello familia! I am overwhelmed by how many of you are joining me on this fitness journey!’ zegt de in Dubai residerende blondine, voordat ze met squats begint. Zij springt voorzichtig mee, niet te hard voor de onderburen. Het eerste nummer dat Spotify laat horen kent ze al. Het tweede nummer verrast haar. Lucky Fonz III zingt: ‘Praten, Begin es met praten / Misschien moet je praten, misschien is dat goed? / Om te praten, begin es met praten / Gewoon maar wat praten, ik denk dat het moet / Yeah’.

Het voelt confronterend, want praten doet ze weinig. In plaats daarvan luistert ze, naar content creators in Youtube-video’s en Instagram-reels. Haar feed staat vol met huilende vloggers waar het ‘nu echt even niet zo goed mee gaat’.

‘‘Het voelt confronterend, want praten doet ze weinig.’’

De video's hebben honderdduizenden views. Online zijn emoties een performance en product geworden, denkt ze. Ook zij consumeert ze gulzig, is onderdeel van het probleem. Het fascineert haar hoe influencers zich voor hun online publiek durven te laten gaan. De keren dat ze huilt ziet ze zichzelf van een afstandje en denkt dan na over de hoek waaruit haar betraande gezicht het best gefilmd zou kunnen worden, terwijl ze nog nooit van haar leven een vlog heeft opgenomen.

Op Google typt ze: 'Crying YouTuber' en bekijkt de resultaten: 'YouTuber exploits crying son for views', 'US YouTuber asks son to cry on camera over their sick dog', 'Crying on YouTube: Vlogs, self-exposure and the productivity of negative affect', 'Learning to Cry on Command to Increase Our YouTube Views', 'YouTuber Crying Meltdown Videos', 'This YouTuber Can't Stop CRYING..'. De opbrengst is overweldigend. Wanneer was huilen voor het laatst intiem en persoonlijk? Misschien is dat precies wat ze mist: het kleine huilen.

Terwijl ze naar de knipperende cursor op haar laptop staart, beseft ze zich dat er vast een middenweg te vinden is tussen te veel delen en te weinig, dat een stuk over emoties niet hetzelfde hoeft te zijn als een clickbait-video. Maar er komt nog steeds niks uit haar vingers. Al het persoonlijke komt haar inmiddels obsceen voor.

''Online zijn emoties een performance en product geworden, denkt ze.''

Ze zet het nummer van Lucky Fonz III nogmaals op. 'Fase, het is maar een fase / Je hoeft je niet te schamen, 't komt allemaal goed / Fase, 't is maar een fase / Gewoon maar een fase, 't komt allemaal goed,' zingt hij. Ze hoopt dat hij gelijk heeft. Dat dit een fase is en niet het tijdperk van eenzaamheid.

Haar appartement voelde opeens verstikkend. Ze klapt haar laptop dicht en loopt naar buiten, het park in. Daar gaat ze op een bankje zitten en kijkt om zich heen. Mensen zitten op kleedjes en buigen zich naar elkaar toe. Niemand lijkt alleen. Ze pakt haar telefoon en twijfelt. Dan belt ze haar moeder. Wanneer ze opneemt komt het verdriet. 'Gaat het?' vraagt haar moeder. 'Nee', zegt ze eerlijk. En ze begint te praten. ♥

Kort verhaal door Jelle Havermans, illustraties door Iris Evertse

DE ECHO

Zijn therapeut had Rein aanbevolen om dagelijks een wandeling te maken. Eerst had hij weerstand gevoeld. Het was lastig om zijn bed uit te komen en hij deed dat daarvoor eigenlijk alleen om te plassen en zo nu en dan wat te eten. Zijn ouders deden regelmatig een poging om hem uit bed te krijgen; met weinig succes. Pas toen zijn beste vriendin hem had aangemoedigd naar zijn therapeut te luisteren,had hij zichzelf uit bed weten te slepen. Rein liep richting het bos, eerst overprikkeld door de geluiden van de natuur en het felle zonlicht.

Zoveel allesomvattender dan het gecentreerde licht van zijn telefoon. Maar na een minuut of twintig kwam hij tot zichzelf. Het ritme van zijn passen haalde hem weg bij zijn gedachten. Op een open veld zag hij de ruïnes van de oude boerderij. Het was grotendeels overgenomen door de natuur; op de rode bakstenen groeide klimop, de houten vensters waren weggerot onder een laag mos. In zijn jeugd was het gebouw vooral een bron van spookverhalen geweest. Later had het dienst gedaan als hangplek. Hij had er geblowd en naar het laatste album van Mac Miller geluisterd. Ook had Rein er voor het eerst een jongen gepijpt. Het was onpersoonlijk en ruw geweest. Hij had er niets van gezegd, was meegegaan zoals hij nog altijd in alles meeging. Totdat dat plots niet meer ging. Misschien was het met die jongen begonnen, had hij zich toen voor het eerst laten gebruiken. Eerst door een tienerjongen, toen door een man die hij via Grindr leerde kennen. Daarna door zijn baas, tegen wie hij nooit nee had durven zeggen, ook al verpakte hij zijn talloze verzoeken altijd in vriendelijke taal. Nu was Rein midden twintig en weer terug bij af. Het dorp, dat hij op zijn achttiende maar wat graag had verruild voor de grote stad, was nu noodgedwongen weer zijn thuis. >

‘‘Nu was Rein midden twintig en weer terug bij af.’’

Zijn therapeut had hem verteld dat zijn problematiek niet uniek was. Toch had Rein de diagnose angststoornis met argwaan aangenomen. Pas toen hij bang geworden was om boodschappen te doen, had hij aan zichzelf moeten toegeven dat hij een probleem had. Hij voelde alleen nog maar angst. Rein kon uitsluitend zichzelf de schuld geven. Hij had immers zelf voor een stressvolle baan gekozen.

Hij liep een rondje om de ruïne in het bos, tot hij bij het veldje erachter aankwam. Zijn oog viel op een oude put. Waarom was die hem nooit eerder opgevallen? Dacht hij. Rein liep er naartoe. Hij raapte een steentje van de grond en hield het in zijn palm, recht boven het zwarte gat, waaruit een koud briesje voelbaar was. Nadat hij zijn hand had opengevouwen, wachtte hij op het geluid van het steentje dat de bodem, of misschien zelfs water, raakte. Het geluid bleef uit. Hij probeerde het nog een keer, met een groter steentje dit keer, maar weer hoorde hij niets. Vreemd, dacht hij. Terwijl Rein naar huis liep, redeneerde hij dat de put onmetelijk diep moest zijn.

Zo diep, dat het geluid niet te horen was aan het oppervlakte. Er was geen andere verklaring.

Thuis trilde zijn telefoon. Het was een berichtje van Olaf. Een jongen met wie hij voor zijn instorten frequent had afgesproken. Altijd ’s avonds laat, na tienen. Omdat Olaf nooit eerder kon. Hij vroeg niet naar zijn weekend. Niet dat hij wat noemenswaardigs had gedaan, maar desalniettemin irriteerde het Rein. Olaf ging direct op zaken over, net zoals zijn oud-collega’s, die altijd te druk waren voor small talk. Zin om langs te komen? Vroeg hij. Rein typte een respons. Hij was al maanden door niemand anders aangeraakt dan zijn ouders en beste vriendin. Hoewel hij eigenlijk geen echte verbinding voelde tot Olaf, overwoog hij om de trein te pakken en de nacht bij hem door te brengen. Voor hij op verzenden klikte, las hij zijn reactie terug. Hij walgde van de gretigheid die er uit sprak. Hij verwijderde zijn bericht en besloot voorlopig niet te reageren. >

De volgende dag sprak hij af met zijn beste vriendin Olivia. De enige die hem door en door was blijven steunen. Veel van zijn andere vriendschappen bleken niet bestendig tegen zijn inzinking. Eerst hadden ze veel geappt, geopperd om langs te komen. Maar geleidelijk waren de check-ins minder frequent geworden, tot het gros van hen nooit meer wat van zich liet horen. Rein nam het hen niet kwalijk. Het leven ging door, terwijl dat van hem zo goed als stil stond. Het laatste wat hij wilde, was zijn vrienden meesleuren in zijn misère. Toch was het fijn dat er nog één vriendin was waar hij op kon rekenen. Sinds Rein was terugverhuisd naar zijn ouders, spraken ze wekelijks af, altijd op zijn oude, muffe kamertje.

Die avond vertelde hij Olivia over de appjes van Olaf, terwijl hij pulkte aan een plakbandrestje op zijn muur. Ooit had er een poster van Britney Spears gehangen. Een mens dat, net als hij, plots mentaal was ingestort.

‘Eerlijk?’ begon Olivia. ‘Ik zou hem negeren. Je verdient beter. Als je je omringd door mannen die je alleen maar gebruiken, denk je niet dat dat invloed op je heeft?’

Zo had Rein er nog niet over na gedacht. Misschien waren de mensen die je binnenliet van net zo’n grote invloed als je omgeving. Misschien was Olaf in dat opzicht niet anders dan zijn baas. Hij liet hen allebei zijn grenzen overschrijden.

‘Weet je wat? Je hebt gelijk. Het moet maar eens klaar zijn.’ Rein pakte zijn telefoon, ademde diep in en uit, en blokkeerde Olafs nummer.

Rein schoof naar zijn vriendin toe, drukte zich stevig tegen haar aan.

‘Bedankt,’ fluisterde ze.

‘Waarvoor?’

‘Voor dit. Je advies. Dat je er nog bent.’

‘Natuurlijk. ‘Ik ben er,’ zei Olivia. ‘Ook als jij er even niet voor mij kan zijn.’ >

‘Ik ben er,’ zei Olivia. ‘Ook als jij er even niet voor mij kan zijn.’

Rein duwde zijn neus in het haar van zijn vriendin omdat hij voelde dat hij moest huilen. Hij rook haar shampoo, een kunstmatige versie van rozenblaadjes. Toen kwamen de tranen. Warm vocht stroomde over zijn wangen.

‘Ach, Reintje toch,’ suste Olivia.

‘Sorry,’ zei hij, tussen het snikken door.

‘Geen sorry zeggen.’ Daarop liet Rein voor het eerst in maanden al zijn tranen vloeien. Het waren tranen van schaamte, maar ook van liefde voor zijn loyale vriendin. Rein drukte zich nog dieper in haar lichaam. Een knoop op haar trui drukte in zijn oog, maar het deerde hem niet.

De volgende ochtend werd Rein voor het eerst in twee maanden wakker met een uitgeslapen gevoel. Alsof hij vóór die nacht een zware, natte jas gedragen had, die nu eindelijk ergens te drogen hing. Hij ontbeet met zijn moeder en liep in zijn eentje naar buiten, richting het bos. Een waterig zonnetje scheen door het bladerdak boven hem. Onderweg dacht hij terug aan hoe ze zich had blootgegeven bij zijn vriendin. Voor het eerst had hij alles eruit gelaten. En belangrijker nog; Olivia had niet teruggedeinsd, maar hem juist nog steviger vastgehouden. En hij had Olaf’s nummer geblokkeerd. En al was dat misschien maar een kleine stap, het voelde als een nieuw begin.

Toen hij aankwam bij de oude boerderij liep Rein intuïtief direct naar de put. Hij pakte een steentje van de grond en liet die in het zwarte gat vallen. Hij liep al weg van de put in de veronderstelling niets te zullen horen, net als de vorige keer. Maar tot zijn verbazing klonk het geklet-ter van water. Hij spitste zijn oren, en hoorde de echo. Die klonk zacht, maar onmiskenbaar.♥

LEEGTE ALS BEVRIJDING

Interview door Jelle Havermans, foto's door Anna Preger

YARA BAAS

Yara Baas (1997) is is een maker en performer. In haar visuele projecten gebruikt ze ironie en absurdisme om zichzelf en haar generatie te doorgronden. In 2024 verscheen haar mockumentaryserie 'Ik ben misschien te...'. Daarin neemt ze haar eigen obsessie met de Gen-Z Instagram-esthetiek op de hak. Jelle ging met Yara in gesprek over social media, ironie en leegte.

Ik vond je serie heel grappig, maar bij vlagen voelde het ook triest, alsof je personage een innerlijke leegte probeert te vullen met social media. Je noemde het zelf ook een 'sneue zoektocht'. Wat maakte dat je juist op dat aspect wilde focussen?

Ik hield ervan om met vrienden feeds te analyseren en te zien wat dat zegt over een persoon. Ik vond het heel grappig om dat uit te vergroten, al is dat per definitie al sneu. Het is niet cool om toe te geven dat je ermee bezig bent; dat je in je hoofd een notitielijstje hebt met verschillende captions en zo.

Dus eigenlijk wilde je een kant van jongeren bloot leggen omdat het bij jezelf een beetje schuurt?

Ja. Ik wilde laten zien van; het is ontzettend dom en leeg wat we doen maar tegelijkertijd herken ik mezelf er ook in. Ik wilde ook dat navelstaarderige laten zien, op een ironische manier. Ik vond inspiratie in die typische Nederlandse ego-docu's waarin de makers zichzelf oniронisch onder de loep nemen. Ook de mockumentary van Joaquin Phoenix [I'm Still Here, red.] was een voorbeeld.

Het personage in de serie heet ook Yara. Is ze op jou gebaseerd?

Ja, maar het personage is dus een uitvergrote versie van mezelf. Mijn vader speelt bijvoorbeeld ook mijn vader maar hij heeft wel ingestudeerde regels. Meestal werkten we met een script maar soms improviseerden we ook. Dan waren er kaders maar daarbinnen konden de 'acteurs' improviseren.

Interessant dat je jezelf als subject neemt.

Ik vind het leuk om mezelf als subject te nemen omdat dan de grenzen een beetje vervagen en het voor de kijker diffuus wordt wat echt is en wat niet. Ik vind dat persoonlijk grappiger dan het helemaal buiten mezelf leggen en mezelf een andere naam te geven bijvoorbeeld. Want dat heeft ook iets denigrerends, zo van: 'kijk die domme jongeren nou toch.' Met de serie wilde ik wel laten zien dit wel echt iets is wat ik oprecht óók doe.

Wat denk je dat onze generatie probeert te bereiken met hun overdachte social media presence? Vullen ze daarmee een leegte op?

Ik zou zeggen dat iedereen constant bezig is om leegte op te vullen. Op Instagram gaat het erom dat je met bepaalde aesthetics bevestiging krijgt van je volgers. Dat vind ik grappig want het is allemaal heel opzichtig. Als ik met mijn vriendin Liselot feeds analyseerde, dan kon je duidelijk zien wat iemand heeft geprobeerd uit te stralen. Met Gen-Z is dat nog complexer. Millennials posten mooie plaatjes, met lekker eten of bier en groepsportretten. Gen-Z'ers, daarentegen, posten een gore foto van een ingezoomde tafel met etensresten en kaarsvet. Daarmee signaleren ze dan dat het ze niets boeit of dingen mooi zijn. Maar dit is dan weer het hoogst haalbare beeld voor die generatie en daarom juist heel erg doordacht.

Wat betekent leegte voor jou?

Ik denk dat het goed is om leegte toe te laten, om er in te stappen. Wat veel mensen denk ik niet durven. Ik ook niet altijd, maar als je dat wel doet, dan kunnen daar de meest waarachtige dingen uit ontstaan. Kunst, gesprekken, seks. Ik ambieer leegte. Ik bedoel daarmee dat je jezelf leeg maakt, zoals je voor een gesprek kunt doen.

Als een soort monnik bedoel je? Mentale leegte?

Ja. Dat je ruimte maakt om dingen door je heen te laten komen, in plaats van dat je het met je hoofd bedenkt. Je kunt iets maken om jezelf te bewijzen, om te laten zien hoe slim je bent. Maar dat is meestal niet waarachtig. Dit klinkt een beetje vaag, maar de flow ontstaat naar mijn idee binnen een soort leegte.

Je kreeg veel haatreacties op je docuserie, vooral van mensen die niet snapten dat het satire was. Wat deed dat met jou?

Uiteindelijk voelde het als een bevrijdingsmoment. Ik weet nog heel goed dat die eerste video online kwam. Ik vond het heel spannend want via het VPRO-kanaal had ik ineens heel veel bereik. En ik zat in een kroeg met mijn vriend en ik was echt een beetje hysterisch. Aan de ene kant is het super grappig en aan de andere kant doodeng. Uiteindelijk begon ik er steeds meer de lol van in te zien. Hoe langer het duurde, hoe meer ik zag dat ze natuurlijk allemaal haatten op een personage dat ik niet echt ben. Oké, een soort enorme uitvergroting van mij, maar dan lag de focus ook nog eens op iets (social media, red.) waar ik normaal niet de hele dag mee bezig ben. Eigenlijk waren al die reacties simpel, van 'wat een dom kankerwijf', dat soort dingen. De enige reactie die me echt raakte was er eentje waarin iemand vroeg of het satire was. Daar reageerde weer iemand op met 'als dit satire is, is het niet grappig.' Dat is dan wel ongemakkelijk, want dat gaat dan ineens over mij als maker.

“Ik denk dat
het goed is
om leegte
toe te laten.”

‘‘Ik schrijf veel, en vaak gaat dat toch over mijn treurige, menselijke problemen.’’

Het valt me op dat je als maker een beetje tegen de stroom indruist. Voel je dat zelf ook zo?

Laatst zei iemand; ‘Jij wil gewoon alleen maar een beetje provoceren, daar ga je goed op.’ Toen dacht ik nee, zo simpel is het niet. Het is niet dat ik bewust denk van ‘Oh iedereen zegt dit, dus ik ga daar tegen in,’ puur om een reactie uit te lokken. Ik onderzoek dingen omdat ik veel om me heen een beetje saai of krom vind. Ik heb het idee dat makers de laatste tijd veel meer in hokjes worden gedreven. Van ‘dit mag je wel zeggen, dit mag je niet zeggen.’ In veel van wat ik zie, herken ik de subsidie-vinkjes. Daar wil ik tegenin gaan. Ik schrijf veel, en vaak gaat dat toch over mijn treurige, menselijke problemen. Ijdelheid, onzekerheden, falen, teleurstellingen, onbereikbare ambities.

Je documentaire over je obsessie met acteur Maarten Heijmans komt bijna uit. Ook in dat concept voel ik absurdisme en ironie. Kun je uitleggen waarom je daar veel mee speelt?

Zes jaar geleden had ik een oprechte obsessie met Maarten Heijmans, na het kijken van de serie Ramses. Ik fantaseerde over een soort woonbootdroom-relatie met hem, en zag hem als de ultieme vrije geest, terwijl ik hem niet eens kende. Alleen van wat rollen die hij had gespeeld en zijn sexy stem van reclames. Liselot (medemaker/co-regisseur van de Maarten Docu, red.) en ik begonnen daar een gimmick van te maken: door bijvoorbeeld puzzels en mokken te kopen met zijn hoofd op. En daar begonnen we toen van die pathetische docu-shots van te maken. We pitchten het overal maar niemand wilde dit idee hebben. Iemand van Mediapark zei nog: niemand zit te wachten op een mocku van een nietszeggend meisje die niemand kent met een obsessie voor een quasi-bekende acteur. Maar ik vond dat juist de totale grap ervan, de absurditeit. Ik maak graag dingen waar niemand op zit te wachten. Nou goed, nu is het uiteindelijk toch voor de KRO-ncrv gemaakt (de première van de Maarten docu is op het Nederlands Film Festival op 23 september 2024, red.) en krijg ik allemaal dm’s van vreemde vrouwen die deze obsessie ook hebben, sommigen komen zelfs met een soort dreigement dat ik van hem af moet blijven.

Wat mij opviel dat je veel bezig bent met kijken en bekeken worden. Er zit altijd wel een sexy element in je werk. Hoe zit dat?

Leuk om te horen. Ik herken me er wel in. Ik ben nu met een theatervoorstelling bezig, die heet ‘Volkskrant, geef ons sterren!’ Dat stuk gaat over erkenning, En hoe absurd het is dat je in Nederland als maker zo afhankelijk bent van zo’n linkse krant als de Volkskrant. Dus dat is het, denk ik. Alles wat ik maak gaat in de kern om erkenning. ♥

Gedicht en illustratie door E. W. Claassen

DE STILLE SNEEUW

E. W. Claassen (2001) is beginnend schrijver en kunstenaar. Uit puntjes frustratie en tegenslagen probeert hij kunst en entertainment te maken. Zijn werk tracht van het graf een konijnenhol te maken en van de donkere oceaan een zachte hemel. Al zoekend naar herkenning en verbintenis.

Toen hij zag hoe in de storm van de dagen
De horizon was komen te vervagen
En als in een slechte grap de punchline hem is ontsnapt
Een ziekte heeft zich van hem meester gemaakt
Waarvan de nu ontwaakte wanhoop een strijdkreet slaakt

In een kamer mistig onder de geur van een drankgeest
Door elk geweten gehaat en gevreesd
Kijkt hij met zachte walging in de spiegel van de slaapkamerkast
Om opnieuw kennis te maken met de vervaagde horizon
Een vervalste finishlijn op deze marathon

De doffe ogen
De bleke wangen
De trillende handen
De rillingen
De verveling en irritatie
De pijn

'het had anders gekund' spreek hij tot zijn reflectie

En de man
De jongen
Het kind in de spiegel
antwoord

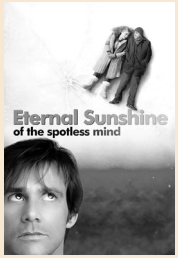
Dit is niet jouw dag
Dit is niet jouw week
Dit is niet jouw maand
Dit is niet jouw jaar

Dit…
Dit is niet jouw leven

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

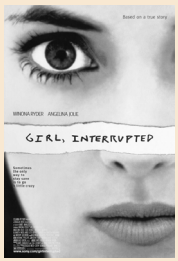
FILMS OVER DE LEEGTE

Geen tekort aan films over helden met depressies, angsten of een perspectiefloze toekomst. Met name in de onzekere jaren negentig produceerde Hollywood een opvallend aantal films over een persoon die zich moet verhouden tot een grote leegte; dan wel een innerlijke of een die door de maatschappij werd gecreëerd. We stelden een lijst samen van onze favoriete films over dit thema.

Eternal Sunshine of the Spotless Mind (2004)

Een hartverscheurend drama over twee geliefden die in de nabije toekomst een service inschakelen om de herinneringen aan elkaar te laten wissen. Jim Carrey bewijst dat hij naast talent voor het komische ook uitstekend op zijn plek is in een tragisch verhaal over de leegte die achterblijft na een moeilijke break-up.

Girl, Interrupted (1999)

Een sterke verfilming van het gelijknamige boek, waarin Winona Ryder een meisje speelt dat in een psychiatrische inrichting terecht komt in de jaren zestig. Ook de bijrollen van Angelina Jolie, Jared Leto en Brittany Murphy mogen er zijn in dit drama over jonge vrouwen die geen plek vinden in een beknellende maatschappij. Hoewel Girl, Interrupted gemixte recensies kreeg bij haar verschijnen, staat de film inmiddels bekend als klassieker.

> “Crazy isn’t being broken or swallowing a dark secret. It’s you or me amplified. If you ever told a lie and enjoyed it. If you ever wished you could be a child forever.”
>
> - Girl, Interrupted (1999)

Annihilation (2018)

Horror? Science-fiction? Existentieel drama? Annihiliation is het allemaal. Een eigenzinnige film over een groep vrouwelijke wetenschappers die een mysterieuze ecologische zone worden ingestuurd om veldwerk te verrichten. In de zone stuit de groep op een reeks verontrustende fenomenen, waaronder een gemuteerde alligator. Geen perfecte film, maar rijk aan filosofische ideeën over (het nut van) leven en de dood.

Little Miss Sunshine (2006)

Een teder, komisch drama over een gezin dat noodgedwongen op een road trip gaat. Ieder personage worstelt met zijn eigen demonen. De jonge Olive staat onder druk omdat ze graag een schoonheidswedstrijd wil winnen. Frank kampt met een depressie, en Dwayne wil koste wat het kost piloot worden. Gelukkig hebben de getormenteerde personages elkaar om op te bouwen.

‘‘Almost none of us commit suicide, and almost all of us self-destruct. In some way, in some part of our lives. We drink, or we smoke, we destabilize the good job... and a happy marriage. But these aren’t decisions, they’re... they’re impulses.’’

- Annihilation (2018)

The Matrix (1999)

Wat als je erachter komt dat je leven een simulatie is? Blijf je op het pad of breek je vrij, met het risico alles te verliezen? The Matrix verpakt dit filosofische vraagstuk in een jasje van flitsende actie. Inmiddels is de terminologie (red en blue pill) uit The Matrix geadopteerd door sigma-mannen op het internet, maar laat dat je vooral niet weerhouden dit meesterwerk een kans geven.

Perfect Days (2023)

De enige film in dit lijstje die leegte als iets positiefs laat zien. In Perfect Days volgen we een paar dagen uit het leven van Hirayama, een Japanse schoonmaker die continue in het moment leeft. Een teder portret van een eenvoudig maar rijk leven, waarin de hoofdpersoon een routineus bestaan leeft maar ruimte inbouwt voor spontaniteit. Het hoogtepunt is de scene waarin Hirayama pauze neemt. Dan eet hij zijn bammetje op een bankje en doet niets anders dan staren naar de bomen boven hem.

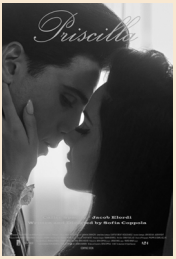
Morpheus: ‘‘ I know that you’re afraid... you’re afraid of us. You’re afraid of change. I don’t know the future. I didn’t come here to tell you how this is going to end. I came here to tell you how it’s going to begin. I’m going to hang up this phone, and then I’m going to show these people what you don’t want them to see. I’m going to show them a world without you. A world without rules and controls, without borders or boundaries. A world where anything is possible. Where we go from there is a choice I leave to you.’’

- The Matrix (1999)

This Is England (2006)

In This Is England staat het jongentje Shaun centraal, wiens vader is overleden in de Falkland-oorlog. De film speelt zich af in de roerige jaren tachtig, waarin Engeland kampt met armoede en de jeugd in moreel conflict is. Shaun sluit zich aan bij wat punkers. Wanneer een van de voormalige leden terugkeert uit de gevangenis, zet dat de dynamiek in de groep op hoogspanning. Een emotioneel portret van hoe de leegte mannen kan verderven.

Priscilla (2023)

In Priscilla laat Sofia Coppola op meesterlijke wijze zien hoe Priscilla Presley al op jonge leeftijd de wereld van glamour werd ingelokt en uiteindelijk gevangene wordt in Graceland, het landgoed van Elvis Presley. Ze moet zich staande houden in een lege wereld van schone schijn, die roofbouw pleegt op haar identiteit en autonomie; al haar eigenheid wordt gesmoord met diamanten en lippenstift.

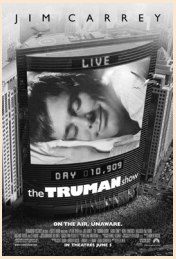
Stalker: ‘‘It is so quiet out here, it is the quietest place in the world.’’

- Stalker (1979)

Stalker (1979)

In deze legendarische film van de Russische regisseur Andrej Tarkovski gaan twee mannen op zoek naar een gebied dat bekend staat als ‘de zone’; een ondefinieerbare plek die wensen vervult. Een filosofisch epos over (wan)hoop, illusies en geloof. De film heeft cultstatus verkregen vanwege haar kwaliteit en omwille van het feit dat veel van de productieleden op jonge leeftijd overleden.

The Truman Show (1998)

Een briljante film met een Black Mirror-achtige premisse: Truman komt er geleidelijk achter dat hij het onderwerp is van een reality show die startte met zijn geboorte. Alle mensen die hij kent blijken acteurs te zijn. Onder meer de opkomst van influencercultuur, product placement en de populariteit van reality TV werden voorspeld in deze dystopische komedie. In de schrijnende climax moet de hoofdpersoon, gespeeld door Jim Carrey de ultieme leegte het hoofd bieden.

Alle filmposters zijn eigendom van de bijbehorende distributeurs en filmstudio’s.

Fotografie door Rodolfo Ferro

LEEGTE IN HET LANDSCHAP

Rodolfo Ferro (1993) is een Portugese architect en beeldend kunstenaar. Met zijn werk verdiept hij zich in de wisselwerking tussen geheugen, identiteit en visuele perceptie. Na te hebben gewoond in verschillende Europese steden, verhuisde hij naar Rotterdam, waar hij momenteel een masteropleiding Lens-Based Media volgt aan het Piet Zwart Instituut. Zijn praktijk situeert zich in een ruimte die het (opnieuw) kijken naar beelden centraal stelt en onderzoekt hoe verlies en afwezigheid onze identiteit en individuele herinneringen vormgeven.

In zijn recente werk onderzoekt hij leegte middels landschapsfoto's. Hoewel in de foto's architectuur of vervoersmiddelen zichtbaar zijn, zijn mensfiguren afwezig. Daarmee creeert Rodolfo een sfeer die zowel sereen als griezelig aanvoelt.

Alle foto’s zijn het eigendom van Rodolfo Ferro.

Essay door Liz van den Brink, illustraties door Sylvia Plath

WOMEN VS THE VOID

In de stoffige Shakespeare and Sons in Praag, overhandigde Jelle me een boek. Het was juli 2023 en ondanks dat het buiten prachtig weer was, kwamen de zonnestralen niet voorbij de hoge, met boeken gevulde kasten van de donkere winkel. ‘Je zou deze eens moeten lezen,’ zei hij toen ik het aanpakte. Eerder die vakantie had ik gefrustreerd een boek dichtgeslagen, dat voor het eerst in tijden op mijn “did not finish”-lijst van de app Goodreads belandde. Een paar maanden lang had ik veel van hetzelfde gelezen en was na dit laatste debacle op zoek geweest naar iets verfrissends.
Het boek dat ik in mijn handen had was getiteld The Bell Jar, geschreven door Sylvia Plath. Ik kende haar niet als auteur, noch als befaamd individu. ‘Heb jij het gelezen?’ vroeg ik hem. En terwijl Jelle met veel ontzag begon te vertellen over de inhoud, opende ik het boek. Op de eerste pagina trof ik een foto aan van de jonge Plath. Ze zal op de foto niet veel ouder zijn geweest dan achttien jaar. Ze kijkt recht in de camera en even bleef ik gehypnotiseerd kijken naar de sombere gelaatsuitdrukking op de foto. ‘Ze pleegde zelfmoord,’ eindige Jelle zijn relaas. Opeens leek ik wat duidelijker te begrijpen wat er achter haar blik schuil moet zijn gegaan.
Ik rekende het boek in de al even sombere boekenwinkel af en begon diezelfde dag nog met lezen over een ambitieuze jonge vrouw die langzaam gek wordt.

In de trein terug naar Amsterdam had ik het boek al uit. Een paar dagen lang werd ik meegenomen in Plath’s melancholische, semi-autobiografische roman. Ik ervoer door haar schrijven het verstikkende effect van de metaforische glazen stolp. Met gestokte adem raasde ik door de bladzijden heen. Mede door het tragische lot van Plath was ik aangedaan door het gevoel van leegte dat het boek bij me opriep. Ik kon me heugen dat ik één enkele keer na het uitlezen van een boek een vergelijkbaar gevoel kreeg. Het boek dat toen verantwoordelijk was, was het laatste deel uit de Harry Potter-reeks van J.K. Rowling. Dagenlang voelde ik me somber omdat ik wist dat er geen vervolg meer zou komen waarin ik me volledig zou kunnen verliezen. Ik verloor een wereld van nostalgisch escapisme. Alhoewel het gevoel vergelijkbaar was, was bij het aflopen van de Harry Potter-serie duidelijk dat het te maken had met jeugdsentiment. Op dat moment had ik geen verklaring voor de innerlijke leegte die de Bell Jar bij me opriep. >

Op GoodReads stuitte ik op een lijst met vergelijkbare boeken, die de maker ‘women vs. the void’ had genoemd. Omdat ik zo onverwachts aangedaan was, besloot ik een ander boek uit de lijst te lezen. Het eerstvolgende boek dat ik las was My Year Of Rest And Relaxation van Ottessa Moshfegh.
Na dat boek volgden er nog meerdere van de lijst. De leegte had in de boeken nooit helemaal dezelfde oorzaak maar meestal was er sprake van seksisme, discriminatie of mannelijke dominantie. Wat iedere leegte in elk geval met elkaar te maken had, was dat de vrouw het ervoer. Daarnaast was er ook in de stijl van de schrijfsters altijd iets van nihilisme te bespeuren. De vrouwen beschreven hun situaties met een bepaalde ongeïnteresseerdheid, die zelfs iets cynisch had.

‘‘Ik ervoer door haar schrijven het verstikkende effect van de metaforische glazen stolp.’’

Het voelde alsof ze een rivaliserende strijd hadden geleden, die ze tevens al talloze keren hadden gevoerd. De veerkrachtigheid van de hoofdpersonen was langzaam weggesijpeld en had niet alleen plaatsgemaakt voor een leegte maar ook een ontwikkelde onverschilligheid.
Zelf heb ik ook te maken gehad met dergelijke situaties die te maken hebben met mijn vrouw zijn. Wat ik verfrissend vond aan deze boeken, was dat de zwaarte die normaliter rondom begrippen als feminisme hangt, voor mij een andere lading kreeg. In plaats van een slachtofferrol, gaven deze schrijfsters hun hoofdpersonages juist een zekere ‘fuck you’ mentaliteit, die mij een nieuw perspectief gaf om met seksisme om te gaan. >

Na verschillende boeken uit het genre ‘women vs. the void’ was ik er even klaar mee. Tijdens het lezen werd ik herhaaldelijk geconfronteerd met problematiek waar ik en de vrouwen om mijn heen dagelijks mee te maken krijgen. De verklaring voor de leegte die ik zelf ervoer, was herkenning. Ik besloot voor mijn eigen gemoedstoestand een ander boek op te pakken - wel van een vrouwelijke schrijfster - en even voelde deze als een frisse wind, maar niet voor lang. Ook in dit boek, Boulder van Eva Balthasar, las ik na enkele hoofdstukken een passage dat thematisch akelig dicht in de buurt kwam van de boeken op de “women vs. the void” lijst. Ik begon me af te vragen of er sprake was van een confirmation bias of dat boeken pertinent iets aan mijn lezen had veranderd. Toen ik mijn gedachten hierover met Jelle deelde, grapte ik tegen hem dat ik gevoelsmatig elk boek van een vrouwelijke schrijfster wel onder dat genre kon schuiven, omdat elke vrouw sowieso op haar eigen manier met een leegte te maken heeft. Jelle antwoordde daarop: ‘maar is dat niet zo, dan?’

Het antwoord op die vraag kwam toen ik een boek van Deborah Levy las. In haar autobiografische drieluik behandeld ze verschillende thema’s die een brug slaan tussen vrouw zijn en participeren in de maatschappij. In Things I Don’t Want To Know heeft ze het over haar beroep als schrijfster en het opbouwen van haar carrière, wat voor haar zeker niet zonder slag of stoot ging.

‘‘De verklaring voor de leegte die ik zelf ervoer, was herkenning.’’

In het eerste hoofdstuk haalt ze een quote aan uit het beroemde essay van schrijver en journalist George Orwell: Why I Write. In dit essay schrijft Orwell onder andere over motieven om te schrijven, waarvan “sheer egoism” er één is. Als reactie hierop schrijft Deborah:

‘Perhaps when Orwell described sheer egoism as a necessary quality for a writer, he was not thinking about the sheer egoism of a female writer. Even the most arrogant female writer has to work over time to build an ego that is robust enough to get her through January, never mind all the way to December.’

Als je in het dagelijks leven, als vrouw en schrijfster, continue een leegte ervaart vanwege je achtergestelde positie, zal dat gevoel hoe dan ook doorsijpelen in je geschreven woorden. Dat de boeken uit het ‘‘women VS the void’’ genre in staat zijn een ander perspectief te bieden op deze positie, laat zien dat er nog steeds ruimte is voor verandering. Ik weet het niet, maar ben benieuwd of er nog een tijd komt waarin deze boeken geen gevoel geven van herkenning maar van schuld, schaamte of spijt.♥

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

ROMANS OVER DE LEEGTE

In de literatuur komt het thema van leegte, dan wel innerlijk of extern, veelvuldig terug. Met name vrouwelijke schrijvers hebben door de jaren heen vaak geprobeerd om hun strijd met de leegte op papier te zetten. We kozen tien prachtige boeken waarin de hoofdpersoon de leegte tegemoet moet treden.

The Woman Destroyed - Simone de Bouvoir

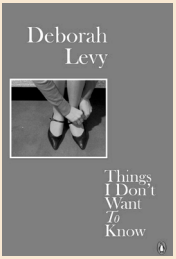
Simone de Bouvoir werd vooral bekend van haar baanbrekende werk The Second Sex, maar ze schreef ook romans. Daarvan is The Woman Destroyed de bekendste en de beste. Daarin komen drie verhalen over drie verschillende vrouwen samen. Poëtisch geschreven, gelaagd en een vooruitstrevend boek over de (onverwachte) crises van verschillende vrouwen.

Girl, Interrupted - Susanne Kayse

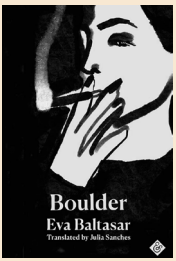
Een memoire over een meisje dat plots naar een psychiatrische inrichting voor jongedames wordt overgebracht. Susanne Kayse baseerde dit boek op haar eigen tijd in het McLean Hospital, waar ze twee jaar doorbracht. Een coming-of-age verhaal dat gruwelijk, teder en hartverscheurend is. Tevens geeft het boek een interessant tijdsbeeld van mentale zorg in de jaren zestig.

> ‘‘It is dark: I cannot see myself anymore. And what do the others see? Maybe something hideous.’’
>
> - The Woman Destroyed, Simone de Bouvoir

Things I Don't Want To Know - Deborah Levy

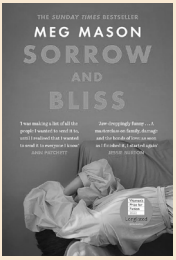
Things I Don't Want To Know is het eerste boek van een drieluik, waarin Deborah Levy haar leven als vrouwelijke auteur beschrijft. In dit prachtige boek ervaart Levy een writer's block, die tevens werkt als metafoor voor de leegte die ze ervaart nadat ze op jonge leeftijd haar vader verliest en de innerlijke strijd over haar identiteit en plaats in de wereld. Doormiddel van tedere proza voegt Levy een kwetsbare, introspectieve laag toe.

Boulder - Eva Balthasar

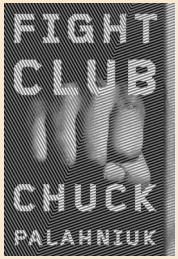
Boulder is een poëtische roman over de liefde tussen twee vrouwen en de impact die het moederschap heeft op hun relatie. De partner van Boulder (de bijnaam van de hoofdpersoon) verklaart dat ze een kind wil, tot grote schrik van Boulder. Ze gaat met tegenzin akkoord, ondanks dat ze dit verlangen niet deelt, en vindt haar partner onherkenbaar tijdens de zwangerschap en het moederschap.

> ''The destination always kills the journey, and if we have to reduce life to a story, it can only be a bad one.''
>
> - Boulder, Eva Balthasar

Meg Mason - Sorrow & Bliss

Een roman over een vrouw met een mentale aandoening die telkens verkeerd wordt gediagnostiseerd. Martha moet zichzelf staande zien te houden in een wereld waarin mannen controle en autoriteit hebben over haar behandeling, terwijl ze zich steeds slechter begint te voelen. De roman zit vol met messscherpe sociaal-culturele observaties van de cynische hoofdpersoon maar werkt toe naar een positief slot.

Fight Club - Chuck Palahniuk

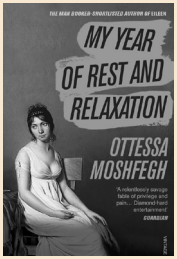
Dit boek is vooral bekend van de gelijknamige film met Brad Pitt en Edward Norton, maar het boek is zo mogelijk nog relevanter en gelaagder dan de verfilming. Ontzettend grappig en bovendien een uitstekende analyse van wat we nu incel-cultuur noemen. Een boek dat de leegte en depressie bij mannen onderzoekt die de door-geslagen consumptiemaatschappij teweeg heeft gebracht.

> “You are not your job, you’re not how much money you have in the bank. You are not the car you drive. You’re not the contents of your wallet. You are not your fucking khakis. You are all singing, all dancing crap of the world.’’
>
> - Fight Club, Chuck Palahniuk

Boy Parts - Eliza Clark

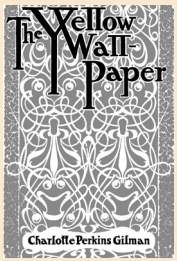
Een boek dat voelt en leest als een combinatie tussen American Psycho en The Bell Jar. Een duister-komisch verhaal over een vrouwelijke fotografe die mannen scout op de straten van New Castle, om explicitiete foto’s van hen te maken. Een boek dat even schokkend als hilar-isch is en de gendernormen op zijn kop zet. De griezelige fotograaf is voor de verandering een jonge vrouw.

My Year of Rest & Relaxation - Ottessa Mosfeigh

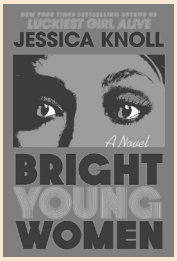
De hoofdpersoon van deze roman denkt dat al haar problemen zullen verdwijnen na een jaar van volledige winterslaap. Terwijl ze thuis haar emoties probeert weg te slapen, vervreemdt ze zich van de rest van de (oppervlakkige) samenleving. Een schrijnend boek dat tijdens de covid-pandemie cultstatus verkreeg binnen de feministische literatuur.

> “The notion of my future suddenly snapped into focus: it didn’t exist yet’’
>
> - My Year of Rest & Relaxation, Ottessa Mosfeigh

The Yellow Wallpaper - Charlotte Perkins Gilman

Feministe Charlotte Gilman werd depressief, waarvoor haar uiteindelijk een rustkuur werd voorgeschreven. Dat inspireerde haar tot het schrijven van deze novelle. In deze beklemmende klassieker staat een vrouw centraal die door haar man wordt afgezonderd in een kamer, waar ze niets anders te doen heeft dan, je raadt het al, staren naar het gele behang.

Bright Young Women - Jessica Knoll

Een hartverscheurend verhaal gebaseerd op het leven van de ooggetuige uit de Ted Bundy-zaak en een gelaagde reflectie op vrouwelijk slachtofferschap. Knoll laat aan de hand van verschillende voorbeelden, sommigen heftiger dan anderen, zien op wat voor manieren vrouwen te maken krijgen met discriminatie en onderdrukking. Een buitengewoon duister maar knap geschreven boek.

Alle boekomslagen zijn eigendom van de bijbehorende uitgeverij.

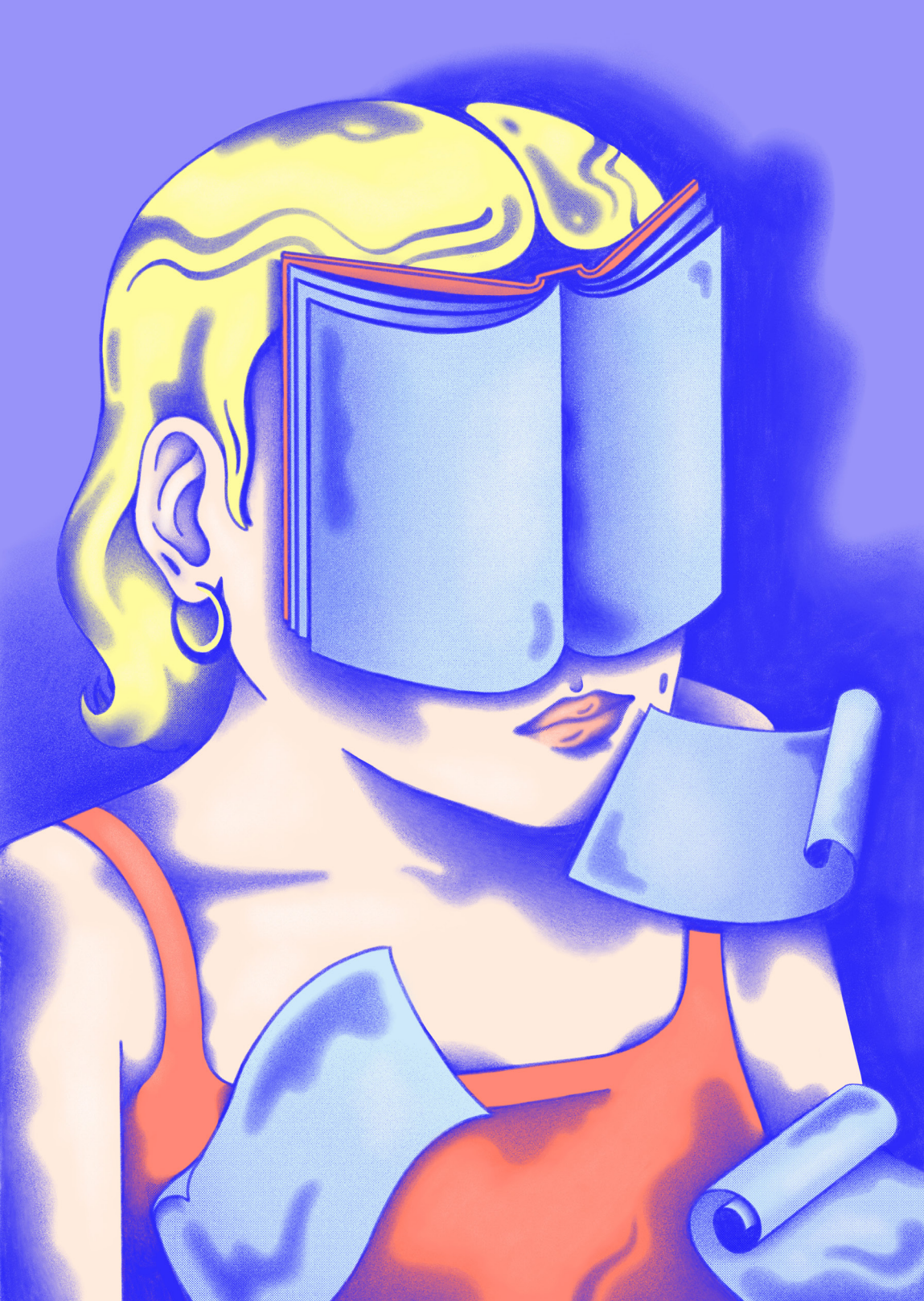
Essay door Merel van der Zijde, illustraties door Hanneke Rozemuller

SCHRIJVEN OF GESCHREVEN WORDEN

Merel van der Zijde (2002) is derdejaars student Nederlandse taal en cultuur aan de universiteit van Utrecht. Schrijven fungeert in haar leven voornamelijk als uitlaatklep en om anderen te laten weten dat ze niet alleen zijn in wat ze voelen. Haar doel is dan ook anderen te raken en te laten zien dat taal iets troostends en opbeurends kan zijn.

Terwijl ik wat ik heb geschreven nog eens overlees, bekruipt me een onbestemd gevoel. Zo gaat het altijd; het begint in mijn onderbuik en kruipt omhoog naar mijn borst, waar het zich nestelt en af en toe naar me roept: 'Wat je schrijft is niet goed genoeg en jij al helemaal niet!' Zuchtend klap ik mijn laptop dicht en staar het raam uit, de donkerte in. Opnieuw heb ik hier een hele dag gezeten, achter mijn bureau. Mijn billen doen pijn en ik probeer niet te denken aan wat ik allemaal had kunnen doen met deze dag, een dag die ik nu heb weggegooid. De dagen gaan voorbij en ik bereik niets. Het voelt alsof ik alleen maar tijd verspil. Wanneer ik me probeer te bedenken waar dit vandaan komt, volgt een lange reeks van gedachten die altijd eindigt met dezelfde conclusie: ik wil iets betekenen. Ik wil iets bereiken, verschil maken. Meteen daarna volgt de neiging om te braken. Precies tussen mijn voeten, onder de tafel waarop mijn laptop staat, waarop papieren en pennen op willekeurige stapels verspreid liggen. De muren komen op me af. Het wordt licht, het wordt weer donker. Mijn vrienden gaan zich 's avonds bezatten en liggen overdag op de bank of in het park. Voelen zij het dan niet? Die haast, die jeuk.

Tot echt braken komt het nooit. Wanneer ik me eindelijk gewonnen geef, ga ik in bed liggen met een notitieblok onder mijn kussen voor eventuele geniale ingevingen. Soms komen ze namelijk middenin de nacht. Dan schrik ik hyperventilerend wakker, krabbel wat neer en val weer in slaap. De jongen waar ik af en toe mee naar bed ga blijft om die reden niet meer slapen. Mijn vrienden blijven aanvankelijk nog berichten sturen, nodigen me uit. Ik antwoordde dat het niet ging, met excuses. Op hun reacties antwoord ik helemaal niet meer. Ik besef dat ik in een neerwaartse spiraal zit. Maar ik kán en mág geen betekenisloos bestaan leiden. Ik heb mezelf veroordeeld tot levenslang. Ik word alleen vervroegd vrijgelaten als er sprake is van goed schrijfgedrag. >

Nog voor ik kon lezen of schrijven, krabbelde ik boekjes vol met imitatie-letters. Ik herinner me als de dag van gisteren dat papa me leerde hoe ik mijn naam moest schrijven. Vijf letters waar ik eindelijk iets mee kon. Een begin.
‘Je achternaam is nog te lang en te moeilijk’, zei hij. ‘Eerst ga je mee naar buiten, leren fietsen.’
‘Als ik zou kunnen lezen en schrijven zou ik nooit gaan fietsen’, zei ik hem. Bovendien moest ik straatnaam-bordjes en kaarten kunnen lezen, hoe wist ik anders waar ik naartoe moest fietsen? Hij had het helemaal ver-keerd begrepen. Toen hij zag hoe graag ik het wilde, leerde hij me geduldig hoe ik mijn achternaam moest schrijven.

Het fantastische gevoel dat ik kreeg wanneer ik een mooie zin had geschreven, dat is er nog steeds. Het gaat mis wanneer ik mijn regels later teruglees en vergelijk met de boeken uit mijn kast. Steeds vaker denk ik: de wil is er wel, maar het talent? Ben ik goed genoeg om er mijn hele leven aan te wijden en, laten we realistisch blijven, mijn brood mee te verdienen? ‘Dan ga je er toch gewoon iets náást doen?’ zeggen mensen vaak. Die snappen het niet. Het is alles of niets.

‘‘Ondanks mijn jeuk om te maken blijf ik bang dat het niet goed genoeg is. Dat het niet volstaat.’’

Als tienermeisje verslond ik op de camping in Frankrijk in vier weken tijd vijftien boeken. Ik schreef er zelf nog een verhaal of tien naast. Maar bij thuiskomst verafschuwde ik mijn werk en stopte de schrijfsels weg in een la. Soms haatte ik iets wat ik had geschreven zelfs zo intens, dat ik het versnipperde of verbrandde. Ondanks mijn jeuk om te maken blijf ik bang dat het niet goed genoeg is. Dat het niet volstaat.

Ik weet niet of ik hetero ben, of ik kinderen wil, of ik een vouwer of een propper ben; het enige wat ik weet is dat ik wil schrijven. De wens om schrijver te worden is zo sterk dat ik me nergens anders op kan richten. Schrijven zal ik, op mijn kamer, tot het weer donker, weer licht, weer donker wordt. Totdat er iets goeds uit mijn vingers komt. Ik denk dat het het uiteindelijk waard zal zijn. Anders mag men me opvegen, samen met de de papierproppen en het stof op de vloer.♥

Gedicht door Liz van den Brink

DE VALSE INSTRUCTIES

Ik heb een gat gegraven
Braaf zoals van me werd verwacht
Maar de laatste tijd begin ik
de diepte ervan te bevragen

Ik vertel mezelf dat
In het kader van comfortabel zijn
Ik mijn leven wel kan leiden zo
En dat ik het wel eens slechter had

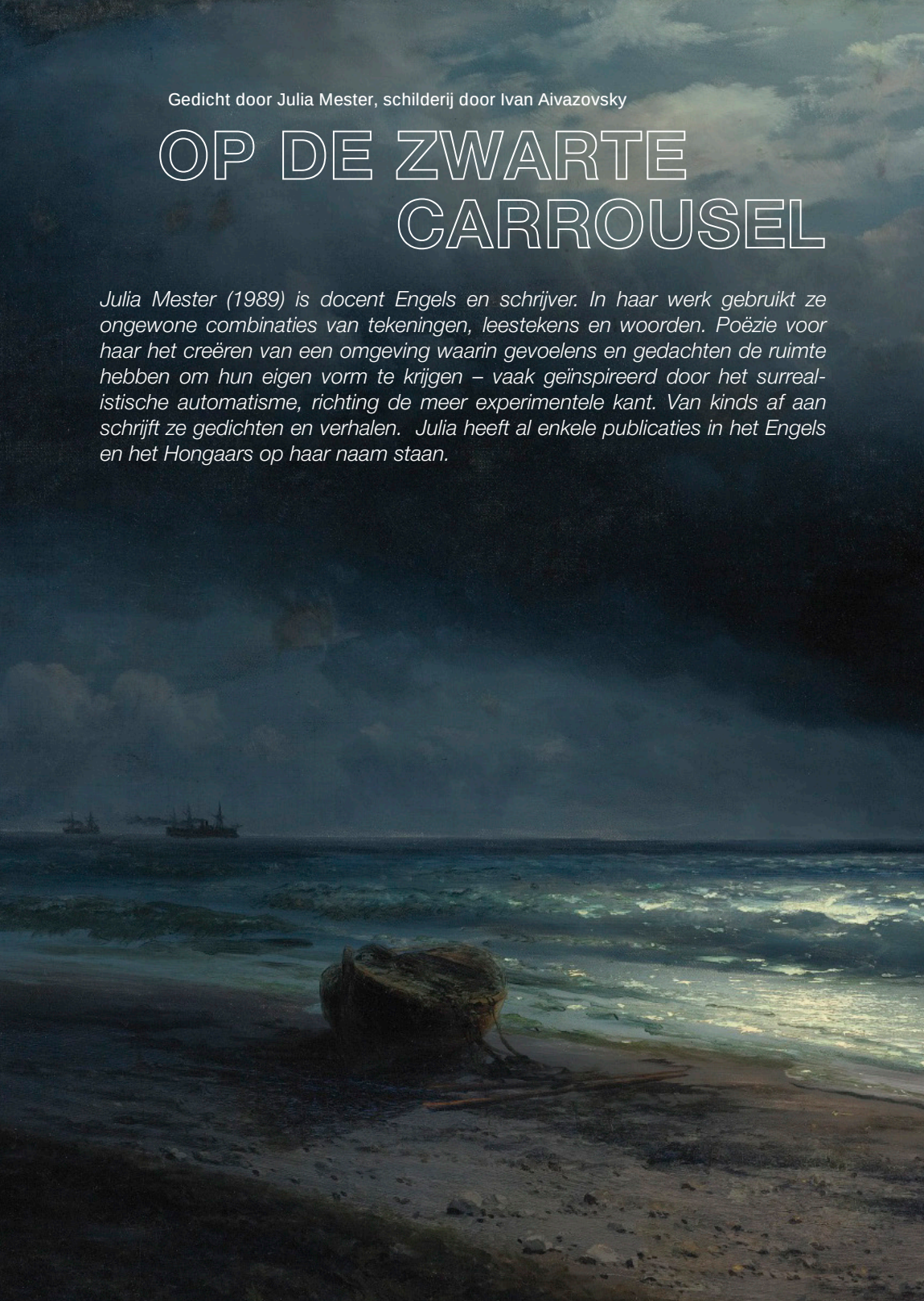
Ik begrens constant mijn eigen grenzen
Wil daar niet aan voorbij
Durf eigenlijk niet op verandering te hopen
Laat staan dat te wensen

Ik denk dat het gat nu te diep is
Om er nog uit te kunnen stappen
Had graag nog wat van boven willen zien
Maar ben omringd door duisternis

Gedicht door Julia Mester, schilderij door Ivan Aivazovsky

OP DE ZWARTE CARROUSEL

Julia Mester (1989) is docent Engels en schrijver. In haar werk gebruikt ze ongewone combinaties van tekeningen, leestekens en woorden. Poëzie voor haar het creëren van een omgeving waarin gevoelens en gedachten de ruimte hebben om hun eigen vorm te krijgen – vaak geïnspireerd door het surrealistische automatisme, richting de meer experimentele kant. Van kinds af aan schrijft ze gedichten en verhalen. Julia heeft al enkele publicaties in het Engels en het Hongaars op haar naam staan.

stuk voor stuk
gebroken tanden
in mijn vlees
omarm de lengte
door mij heen—

de nacht
de adem
de koorts
de zucht
de schepen i n d e n a c ht
langverlaten plekken
die jij toen opgezocht had
keer achter keer
met jou met mij ons samen alleen

toch ben ik degene die nu met bloed op haar handen
& met benen in het zand terugkeert
alleen de wind in mijn oren
en een mes in mijn borst
ontleed ik de wereld

stuk voor stuk

met haar gebroken tanden

in elkaars vlees
wat wil, gaat leven

omarm de lengte

door jou heen

DANKWOORD

We willen de volgende mensen bedanken voor hun bijdrage aan deze tweede editie van Dead Poets Mag. Onder hun naam staat hun Instagram-handle en/of hun website, mocht je meer van hun werk willen zien.

Julia Mester
@esylltlloergan

Rodolfo Ferro
@rodolfovferro

Iris Evertse
@glittersok

Rosa de Rijk
@rosaderijk

Yara Baas
@nogveleyara
www.yarabaas.com

Hanneke Rozemuller
@hannekerozemuller
www.hannekerozemuller.com

Merel van der Zijde
@merel.vdz

E.W. Claassen
@Eddywillclassy

Verder veel dank aan:
May Wildenbeest
(Redactie)
Sjoerd Beentjes
(technische ondersteuning)

Verder willen we jou bedanken voor het lezen van ons magazine! We werken met veel plezier aan Dead Poets Magazine en kunnen jouw steun goed gebruiken. Op Petje Af kun je een abonnement nemen van drie euro per maand. Daarvoor krijg je drie tijdschriften per jaar voor terug. Dat bedrag helpt ons om quitte te spelen en jonge makers een podium te bieden in ons tijdschrift.

Wil je Dead Poets Magazine online volgen? Ga naar:

@deadpoets.mag
of www.deadpoetsmag.com

Wil je je op Dead Poets Magazine abonneren? Gebruik de QR-code hieronder.
of ga naar:
www.petjeaf.nl/deadpoetsmag

OPROEP

Het volgende nummer staat in het teken van '**horror**' en zal verschijnen in februari.

Voor het tweede nummer zijn we op zoek naar:

*** Schrijvers en essayisten**
*** Dichters**
***Illustratoren en fotografen**

Lijkt het je leuk om een gedicht of essay te schrijven of heb je al iets geschreven dat past bij het thema 'horror'? Of lijkt het je leuk om een illustratie of foto(serie) te publiceren in Dead Poets Mag?

Stuur je werk voor 29-12-2024 naar lizvdbrink@gmail.com en wie weet publiceren we jouw werk in de volgende editie van Dead Poets Mag. Wij laten je tijdig weten of je werk gepubliceerd zal worden.

